

den ret mærkelige, thi samtidig med, at han søgte at reducere Lovforslaget helt in absurdum, sagde han, at man vist kunde vente, at hele Spørgsmaalet om vort Militærvæsen vilde blive taget op efter Krigens Afslutning, og saa vilde Spørgsmaalet om Værneskat komme til Forhandling. Disse to Udtalelser forekommer mig ret modstridende, de rimer efter min Mening ikke rigtig godt sammen. Jeg vil gerne have Lov til at minde om, at det ærede Medlem for 6te Kreds (Hey), som indbragte Lovforslaget, udtalte, at dette Lovforslag maatte forstaas som et Forhandlingsgrundlag, det var væsentlig baseret paa to tidligere Lovforslag, der havde været udarbejdede fra forskellig Side, og at det i og for sig ikke var des Enkeltheder, som laa ham stærkt paa Sinde, men mere, at hele Spørgsmaalet blev taget op til Drøftelse. Den højtærede Finansminister sagde, at Tanken jo var fremdraget i 1901, bl. a. havde Skattekommissionens Formand (J. C. Christensen) stillet et Forslag i den Retning, et Forslag, som imidlertid ikke blev til Lov, men jeg vil dertil bemærke, at der vel er megen Anledning til at se noget anderledes paa dette Spørgsmaal i 1916 end i 1901, thi Militærtjenesten har jo vist sig at være adskilligt mere byrdefuld under den Krigstilstand, der hersker i Europa, end under normale Forhold. Nu forundrede den højtærede Finansminister sig over, at vor Ordfører havde nævnt Ordet „Byrde“ om Militærtjenesten, og mente, at man fra vort Partis Side snarere vilde betragte den som en Ære og en Fordel. Ja, jeg for mit Vedkommende betragter ogsaa det at kunne af tjene sin Værnepligt som en Ære, men der er maaske andre blandt Befolkningen, som ser anderledes paa det, og jeg ved ikke, om maaske den højtærede Finansminister, naar han henvendte de Ord til vort Parti, at det var os, der saa paa det som en Ære, tænkte sig dette i Modsætning til den Betragtning, der er raadende indenfor hans eget Parti, saa at der skulde ligge, at man fra den Side kun betragter det som en Byrde. Men selv om det nu er en Ære at kunne være med til at forsvare sit Land og være med til at gøre Militærtjeneste, forhindrer dette jo ikke, at der derved stilles visse pekuniære Krav til de paagældende, og det gøres der jo saa meget mere, naar Tilstanden er en saadan som den nuværende. Det er jo rigtigt, hvad den højtærede Finansminister sagde, at selv den normale Militærtjeneste stiller i høj Grad forskellige Krav til de

forskellige Individuer, idet nogle kan tilendebringe deres Militærtjeneste paa 6 Maaneder, medens andre maa ligge inde i 14, men saa kunde der maaske netop være Anledning til gennem Lovgivning paa en eller anden Maade at holde dem skadeløse, som maa ligge inde i saa meget længere Tid.

Naar Spørgsmaalet er blevet aktuelt nu, lige saa vel som Spørgsmaalet om Frimnumrenes Indkaldelse — som jo fra vor Side blev betegnet som paakrævet allerede paa et tidligt Tidspunkt af Krigens, og som Ministeriet var meget nølende med at give sin Tilslutning til —, er det, fordi de, som nu udøver deres Militærtjeneste, i Særdeleshed de, der er i en senere Alder, rammes pekuniært haardt, ja, der er vel dem, om hvem man kan sige, at de bliver pekuniært ødelagt ved de gentagne Indkaldelser, som de maa finde sig i. Der er jo noget vist urimeligt i, at andre, der er lige saa skikkede til Militærtjeneste, kan gaa fri uden at yde deres personlige Tjeneste til Staten; men selv om et Menneskes Legemstilstand er saadan, at han ikke kan yde en personlig Tjeneste til Staten, kan han baade under almindelige Forhold og maaske ikke mindst under disse ekstraordinære Forhold tjene ekstraordinært ved at være fri for at yde denne personlige Tjeneste. Derfor vil der efter vor Formening være al Rimelighed for, at han yder et pekuniært Vederlag, der maaske saa netop kunde komme dem til gode, som maa bære det store pekuniære Offer, som ligger i den personlige Tjeneste.

Jeg havde Indtryk af, at den ærede Minister har læst Lovforslaget for nogen Tid siden. Han talte om, at vi vilde beskutte de syge og de svage, men han maa vist have forvekslet § 1 og § 2, thi i § 2 nævnes, at de syge og svage skal være fritagne for Afgift; Ministerens Bemærkninger paa dette Punkt passede aldeles ikke, hverken paa Lovforslaget eller paa, hvad der er blevet sagt fra vor Side. Med Hensyn til Kopskatten maa jeg sige, at de 10 Kr., vi har foreslaaet, jo kun er et Forslag til Forhandling, og det er suppleret med 1 pCt. af den paagældendes Indtægt. Jeg ved ikke, hvorledes den højtærede Finansminister kommer ind paa den Betragtning, at den paagældendes Fader skulde svare af sin Indtægt. Det er der ikke Tale om. Naar den paagældende ingen Indtægt har, og Faderen i den almindelige Beskatning er beskattet af Børnenes Indtægter sammen med sin egen, bliver det Skattemyndighedernes Sag at udsondre en